

[Hans Conrad Koefoed.]

Medlemmer, der er lige saa fredselkende som den ærede socialdemokratiske Ordfører, og det forklarer jo meget, men jeg tror nu alligevel, at den rigtige Forklaring paa denne Enighed er, at den nugældende Beværterlov af 1924, skønt den blev født i Trængsel og efter mange Besværligheder, har vist sig at være en god Lov og en Lov, som der nu kan bygges videre paa. Denne Lov i Forbindelse med anden Lovgivning paa det, man kalder det ædruelighedsmæssige Omraade, kort sagt det System, der kan udtrykkes med disse to Ord: høj Beskatning, har vist sig at være et godt System, et System, der har givet smukke Resultater, saa smukke Resultater, at det viser sig, at andre Lande har Lyst til at efterfølge Danmark paa dette Omraade. Jeg skal ikke nævne Tal, jeg kan henvise ærede interesserede Medlemmer til de to store Materialesamlinger, som er vedlagt Kommissionens Betænkning. Det er jo en høj Spiritusbeskatning, vi har her i Landet, og det kan vel siges, at der over en høj Spiritusbeskatning er noget vist udemokratisk, men jeg tror dog ikke, der her i Landet findes ret mange, om der findes nogen, som paa dette Tidspunkt, hvis de havde Magt dertil, turde tage Ansvaret for at nedsætte denne Beskatning i nogen videre Grad.

Man kan altsaa sige, at Lovforslaget bygger videre paa 1924-Loven. Den højtærede Minister sagde ganske vist i sin Forelæggelsestale — Sp. 2349 —, at Lovforslaget indeholder en Række Ændringer af principiel Natur, men Ministeren fortrød det omgaaende og sagde i næste Aandedræt, at Lovforslaget tilsigter alene at bygge videre paa de Principper, der er nedlagt i den nugældende Lov. Det lyder lidt modsigende, men det er jo det sidste, der er det rigtige. Kommissionens Arbejde er, som sagt, resulteret i en saa godt som enstemmig Indstilling, i hvilken Indstilling jo ogsaa deltager Repræsentanter for de fire saakaldte store politiske Partier; derfor skulde Lovforslaget og dets Behandling ikke kunne give Anledning til videre politiske Stridigheder. Den økonomiske Betydning af Lovforslaget sammen med den øvrige Spirituslovgivning er ganske vist meget stor. Det er jo ca. 20 pCt. af Statens Indtægter, der kommer ind herigennem. Men desuagtet mener jeg — og jeg tror, de fleste eller praktisk talt alle mener det —, at det rent menneskelige, det folkeopdragende Moment i denne Sag altid maa komme i første Række.

Af Hensyn til, at Lovforslaget, som

allerede bebudet, vil komme i et Udvalg, hvor man vil kunne behandle Enkelthederne i Lovforslaget, skal jeg her undlade at komme ret meget ind paa dets enkelte Paragraffer. Ganske enkelte maa jeg nævne. Først vil jeg nævne § 1 og der tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvorfor det er paakrævet at komme med den nye Bestemmelse, at der i visse særlige Tilfælde kan gives Konditoradkomst med Ret til Udsækning af stærke Drikke. Det er muligt, der kan findes særlige Tilfælde, som dette tager Sigte paa, men for os almindelige Mennesker tror jeg, det gælder, at vi ikke er blevet præsenteret for noget Tilfælde, hvorom dette kan siges.

Dernæst vil jeg om § 5, som forhøjer Gebyret for Adkomsterne, sige, at det er jo meget godt og paa Linie med al den øvrige Lovgivning paa dette Omraade med høje Afgifter, men der kunde dog tænkes — og det er sikkert saadan —, at der findes Forretninger, hvis Indehavere gerne skal have en Bevilling, men som har en saa ringe Omsætning, at det falder noget haardt for dem at skulle betale det forhøjede Gebyr.

Jeg hilser med Tilfredshed, at Vandrehjem og Vandrehæberger kan faa gratis Bevilling. Vandrebægelsen er en ny Bevægelse i vor Ungdom, og for Resten vel ogsaa blandt ældre, som vi bør støtte og opmuntre.

Paa Linie med den ærede socialdemokratiske Ordfører vil jeg med Hensyn til § 9, der omhandler Lokalerne, hilse med Glæde, at de Krav, der stilles til dem, indskræpes. Jeg tror, det er rigtigt, saaledes som det ogsaa er blevet sagt, at man herigennem har et Middel til at skabe en Betyggelse for, at disse Forretninger bliver drevet paa en forsvarlig Maade.

§ 12 har en Bestemmelse, der siger, at de om Forholdene i Købstæderne gældende Bestemmelser skal kunne komme til Anvendelse i Kommuner med bymæssig Bebyggelse med over 1 200 Indbyggere, forudsat at Sogneraadet og Ministeren bliver enige derom. Der er sikkert med Hensyn til dette Punkt som med Hensyn til andre Punkter ikke fuld Enighed om Lovforslaget inden for noget Parti, men jeg tror dog ikke, at der kan siges ret meget imod, at det kommunale Selvstyre ogsaa bliver opretholdt paa dette Omraade.

§§ 17 og 18 omhandler Afstemningerne i Landkommunerne. Jeg synes, det er lidt urimeligt at tage en Afstemning med en meget ringe Deltagelse som afgørende for den Stilling, man skal indtage til Spørgsmaalet om Meddelelse af Bevilling. Jeg